

V náruči Otcově

*Jan 1,1-18: Na počátku bylo Slovo a to slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh...Boha nikdo nikdy neviděl. **Jednorozený Bůh, který spočívá v náruči Otcově, ten o něm podal zprávu.***

Iz 52,7-10: Je krásné vidět na horách nohy posla, který přináší radostnou zprávu...Bůh kraluje...radujte se a jásejte...jeruzalémské trosky

Žid 1,1-6: mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze proroky...v této poslední době však promluvil ..skrze svého Syna... on všechno udržuje svým mocným slovem. Když vykonal očistu od hříchů...stal se o to vznešenějším, než jsou andělé, oč je

převyšuje svou důstojností...

Slavíme dnes Vánoce. V Betlémě se nám narodil Ježíš a my se přicházíme spolu s pastýři podívat na toto dítě. Neměli bychom však zůstat jen u zvědavosti - jen se chtít podívat na dítě. Spolu s pohanskými učenci, „tři králi“ se pojdme poklonit tomuto dítěti. Proč? Kdo je toto dítě?

Mnoho generací lidí stejných jako my jeho narození očekávalo. Můžeme si představit nesmírný zástup lidí od nejzazší historie až k nám. Je rozdíl mezi lidmi dávných generací a námi? Co myslíte? Snad kromě našeho mohutnějšího těla je jiný jen styl oblékání! Všem je společná touha lidských srdcí po tomto dítěti.

Jeho příchod ohlašoval sám Bůh skrze proroky. Představy byly různé: bude to prorok, jako byl Mojžíš? Bude to král, jako byl David? Bude to kněz? Bude to někdo na způsob anděla, nebeská bytost a přitom syn člověka, jak říkal Daniel?

Izaiáš prorokoval, že v jeho dnech, dnech Mesiášových, se Bůh ujme vlády. V temnotách dějin zazáří světlo, nastane mír mezi stvořením, zavládne radost a jásot, pohané budou proudit v davech na Sión. Toto všechno jsme slyšali v adventu.

Skutečnost však předčila očekávání a představy. Sám Bůh od věčnosti, Bůh bez počátku a konce, svrchovaný Pán nad vši skutečností se stal malým dítětem, aby byl člověkem. Ten, který stvořil, stal se součástí tvorstva. Neomezený a nekonečný přijal křehkost lidství skrze nemluvně.

Přicházíme se dnes ráno, v tento veliký a pro naše dny a generace už prastarý svátek Vánoc, sklonit před Bohem - narozeným dítětem Ježíšem.

Uvědomujeme si velikost tohoto dne? Dne, o kterém řekl Izaiáš, že je: "*Je krásné vidět na horách nohy posla, který přináší radostnou zprávu...Bůh kraluje...radujte se a jásejte*"?

Uvědomujeme si velikost a radost ze skutečnosti, že Bůh se stal člověkem? Proč radost? Jestliže ten, který byl v milující náruči Otcově a přišel mezi nás, tak jen proto, aby nás vzal zpět s sebou do této milující Otcovy náruče. Milující náruč Mariina i Josefova v níž dřímá malý Ježíšek je obraz této Otcovy náruče, v níž přebývá Syn. Je to pozvánka každému z nás vstoupit s Ježíšem do lůna Boží lásky.

Ježíš, Bůh od věčnosti a od vánoc už také člověk, kterým zůstal už navždy. Jeho lidství je tak vyzdviženo nad důstojnost andělů, jak jsme dnes četli: "*Když (pro nás) vykonal očistu od hříchů...stal se o to vznešenějším, než jsou andělé, oč je převyšuje svou důstojností.*" Proč si to připomínáme? Protože každý z nás ve spojení s Ježíšem jsme korunováni tou samou důstojností!

Vánoce jsou tak svátky uvědomění si, čím se stáváme my ve spojení s Kristem. Proto se přicházíme hluboce poklonit našemu Pánu, cobí dítěti, protože dar, který nám tento jeden a jediný Bůh od věčnosti přinesl, je

nesmírný. Pro něj nás stvořil a pro něj nás vykoupil. Pojďme a klaňme se spolu s učenci či králi a spolu s nimi putujme dál životem za hvězdou, kterou je nám Kristus. Amen.